

Otroci! Nič preveč ne rečem, če vam povem: *Molitev je naše najlepše opravilo na zemlji.* Nekdo je rekel: Poleg svetega obhajila je molitev moja največja sreča. Pri svetem obhajilu prejmem Jezusa v srce, pri molitvi pa se z njim pogovarjam.

Pa se dobijo ljudje, ki jih je sram moliti. Kako so nespametni! Menda vendar ni takega med nami? Marijini otroci smo. Kako bi mogli biti Marijini, če bi se molitve sramovali?

Otroci, Marijani! Radi molite! Moliti se ne sramujte nikoli in nikjer!

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

az pa brevir molim; vsak dan ga molim, kadar je v Angelčku,« se pohvali Čeferinova Marjančka, tista jezična, ki jo vsi poznate.

»Kako ga moliš?« vpraša Tone Grahut in jo pogleda izpod čela.

»Tako, da vsak dan preberem v Angelčku o tistem svetniku, ki je o njem tisti dan otroški brevir.«

»Jaz tudi, pa še en očenaš zmolim vsak dan tistemu svetniku na čast,«

se pobaha Štefenakov Tinče.

»To še ni dovolj,« oporeče Selanov Jože.

»Kaj pa je še treba?«

»Posnemati je treba svetnike!«

»Kako?«

Tone Grahut razlaga: »Tako, lejte! Če ste videli, kako sv. Václav nosi drva revežem, pa ti Štacunarjev Mirko, ki ste doma bogati, daš lahko temu-le Škufčevemu Nacetu malo kruha, ko je lačen! Če ste brali, kako se je sv. Nikolaj postil, pa tebi Slavko ni treba zmeraj bonbončkov lizati, pa daj tiste dinarčke rajši za zamorčke! Če ste brali, kako je bil sv. Jožef Kupertinski pokoren, pa dajmo vsi zanaprej rajši ubogati starše! Ti pa, Čeferinova Marjančka, bodi

malo manj jezična, saj nisi dozdaš še o nobenem svetniku ali svetnici brala, da bi bila jezična!« Čeferinova Marjančka je zelo rdeča v glavo.

Vinotok — oktober.

2. okt. Angeli v varuhi. V onem času je Jezus poklical otroka in rekel: Kdor sprejme katerega takega otroka v mojem imenu, mene sprejme. Kdor pa pohujša katerega teh malih, ki v me verujejo, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja. — Glejte, da ne boste zaničevali katerega teh malih; zakaj povem vam, da njih angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih.

Sveti angel, varuh moj,
bodi vedno ti z menoj;
stoj mi noč in dan na strani,
vsega hudega me brani;
prav prisrčno prosim te,
varuj me in vodi me!

3. okt. Sv. Terezija. Deteta Jezusa je zapisala o sebi: Ponudila sem se Detetu Jezusu za igračo. Prosila sem ga, naj me ne ima za drago stvar, ki se je otroci ne smejo dotikati, ampak jo smejo zreti samo od daleč. Veliko bolj bi bila rada Detetu Jezusu mala, čisto vsakdanja žoga, ki bi jo po mili volji metal ob tla, jo suval z nogami, jo predrl, vrgel v skrit kot ali, če bi ga veselilo, jo krepko stisnil z ročicami in pritisnil na srce. Kratko-

malo, hotela sem Dete Jezusa razveseljevati in se brez pridržka prepustiti njegovim otroškim domiselkom.

4. okt. Sv. Frančiška Asiškega je njegov bogati, a skopi oče tožil škofu, da je predarežljiv. Škof nagovarja Frančiška, naj vrne očetu denar, ki ga je vzel za dobre namene. Franc odgovori: »Gospod, vrnil mu bom vse, kar je njegovega, še celo obleko.« Nato se sleče, rekoč: »Do zdaj sem Petra Bernarđona imenoval svojega očeta, posihmal pa lahko rečem: Oče naš, kateri si v nebesih, pri katerem sem založil vse svoje premoženje, ves svoj up, svoje zaupanje in vso tolažbo svoje dediščine.«

Blagor ubogim na duhu zakaj njih je nebeško kraljestvo. (Mat, 5. 3.)

7. Sv. rožni venec je zlasti sv. Dominik uvajal in razširjal, posebno, ko je videl, kako obiskujejo deželo različne stiske, zlasti kako se širijo zmote in krive vere. S to molitvijo so kristjani premnogokrat premagali Turke kakor pastirček David velikana Goljata s kamni iz prače.

Kraljica presvetega rožnega venca, prosi za nas!

8. Ko je bila sv. Brigita stara sedem let, se nekoč prebudi in zagleda pred posteljico oltar in na njem Kraljico nebes in zemlje, obdano z nebeško svetlobo. Ta ji poda predrago krono in reče: »Brigita, hočeš to krono?« Deklica veselo prikima in Marija ji posadi krono na glavo. Prikazen izgine, a Brigita je ne more več pozabiti. Vedno se z najsrčnejšo ljubeznijo spominja nebeške Gospe.

O Gospa moja, o Mati moja, tebi se vsega darujem.

10. okt. Sv. Frančišek Borgia je bil višji dvornik kraljice in cesarice Izabele. L. 1539, napravi cesar imenitne zabave in slovesnosti. Kar sredi veselja cesarico strese nevarna mrzlica in v nekaj dneh umrje. Bila je najlepša gospa, stara komaj 36 let,

splošno priljubljena zastran svojih čednosti in dobrotljivosti. Frančišek mora spremljati sijajni mrliški sprevod do kraljeve grobnice. Bil je že sedmi dan po smrti in trupla po volji cesarice same niso mazilili z dragimi dišavami. Tedaj odpro pokrov na svinčeni rakvi in Frančišek mora pogledati obličje mrličevo, da se prepriča, da je truplo resnično Izabelino. O to obličje, nekdanj tako lepo, zdaj vse spremenjeno! To telo, nekdanj tako prelestno, zdaj gnije in trohni! Tedaj zraste v Frančišku sklep, da hoče služiti samo Bogu. Stopil je v red jezusovcev.

V zemljo se povrneš, iz katere si vzet; zakaj prah si in v prah se povrneš. (I. Moz. 3, 19.)

15. okt. Sv. Terezi-ja je še kot otrok silno hrepenela, da bi umrla mučeniške smrti. Dogovori se z bratom Roderikom, ki je gojil prav take želje, da se napotita med sosednje mohamedanske Mavre, da bi tamkaj dosegla mučeniški venec. Najtežje jima je bilo zapustiti starše. Pa misel na večno srečo ju pretrese tolikanj, da kar vzdihujeta: Večno, večno, večno! Sabo vzameta mrvo hrane, se preoblečeta v beračka in gresta. Že kaj daleč sta prišla od očetine hiše in domačega mesta,

tedajci ju sreča neki stric in jima seveda prestriže pot do mučeniške krone.

Sv. Terezija, ki je v življenju silno veliko trpela, čeprav se ji želja po mučeništvu ni izpolnila, je imela čestokrat na jeziku besede: »Gospod, trpeti ali umreti!

19. Sv. Peter Alkantarski hudo zboli. Obišče ga zdravnik. Peter ga vpraša: »Povejte mi, ljubi gospod, bom li kmalu odpotoval?« Zdravnik: »Kmalu; zakaj za to bolezen ne vem ne zdravila ne mazila.« Tega se služabnik božji tako razveseli, da vzklikne z besedami, ki jih je kralj David zapisal v neki svoji pesmi: »Oveselil sem se tega, kar mi je bilo rečeno, da pojdemo v hišo Gospodovo.« Željo imam biti razvezan in biti s Kristusom, zakaj to je mnogo boljše. (Fil. 1. 23.)

20. Poljski svetnik Janez Kancijan je bil tako radodaren, da je oblačil nage ne le z obleko, ki jo je kupoval, ampak se je še sam slačil ali sezul; da ne bi ljudje videli, da je bos, si je odpasoval obleko, da mu je zakrivala bose noge. Nekoč ga na potu v Rim napadejo roparji in mu pobero denar. Vprašajo ga, ali ima še kaj. Janez odgovori, da ne. Ko roparji zbeže, se pa domisli, da ima še nekaj zlatov všitih v plašču. Brž steče za roparji in jim ponudi še te. Roparji se začudijo toliki darežljivosti in resnicoljubnosti in mu vrnejo še one, ki so mu jih bili prej uropali.

Gospod, kdo bo prebival v tvojem šotoru, ali kdo bo počival na tvoji sveti gori? — Kdor hodi brez madeža in dela pravično; kdor govori resnico v svojem srcu, kdor ne ravna zvijačno s svojim jezikom. (Ps. 14. 1—3.)

Metod:

Polž.

*»Biba — leza, drži košek,
padel bo na desno stran!«*

*To ni košek, to je hiša,
moj prelubi dom in stan!*